



KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 18.1.2018r.
COM(2018) 37 final

**KOMUNIKAT KOMISJI KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO, RADY ORAZ EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO**

**Pierwsze sprawozdanie z postępów w zmniejszaniu wolumenu kredytów zagrożonych
w Europie**

{SWD(2018) 33 final}

KOMUNIKAT KOMISJI KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY ORAZ EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

Pierwsze sprawozdanie z postępów w zmniejszaniu wolumenu kredytów zagrożonych w Europie

1. ROZWIĄZANIE PROBLEMU KREDYTÓW ZAGROŻONYCH JAKO ŚRODEK OGRANICZENIA RYZYKA W SEKTORZE FINANSOWYM

W następstwie kryzysu finansowego dokonano istotnych zmian w ramach regulacyjnych dla banków. Unia Europejska objęła przewodnią rolę we wdrażaniu reform, które w skali międzynarodowej zostały uzgodnione na forum grupy G-20 i w ramach komitetu bazylejskiego i które miały na celu zwiększenie stabilności finansowej, ograniczenie ryzyka w sektorze bankowym oraz zapewnienie, by podatnicy nie musieli już ponosić kosztów związanych z upadłością banków.

Oprócz wprowadzenia znacznie surowszych wymogów kapitałowych i płynnościowych dla banków oraz nałożenia na wszystkie banki obowiązku posiadania wystarczającej kwoty kapitału, który może podlegać umorzeniu lub konwersji do celów restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji, fundamentalnie wzmocniono rozwiązania instytucjonalne w obszarze nadzoru nad bankami w UE (a zwłaszcza w strefie euro) oraz w zakresie ich restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – nastąpiło to w drodze ustanowienia unii bankowej, a konkretnie dwóch (z trzech planowanych) jej filarów, a mianowicie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji¹. W wyniku podjęcia tych działań sektor bankowy w UE jest dziś w dużo lepszej kondycji niż w poprzednich latach. Od 2014 r. banki w strefie euro zwiększyły swoje kapitały o 234 mld EUR, a ich aktywa płynne wzrosły o 813 mld EUR. W ciągu ostatnich lat banki w strefie euro zmniejszyły wartość posiadanych przez nie rządowych papierów dłużnych (o 17 % między rokiem 2015 i 2017), ograniczając w ten sposób swoje powiązania finansowe z sektorem rządowym. W listopadzie 2016 r. Komisja zaproponowała kolejne środki służące ograniczeniu ryzyka, w tym wnioski dotyczące zmiany dyrektywy i rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych² oraz wniosek

¹ W listopadzie 2015 r. Komisja przedstawiła wniosek w sprawie trzeciego filaru unii bankowej, tj. europejskiego systemu gwarantowania depozytów. W październiku 2017 r. Komisja, w komunikacie w sprawie dokończenia budowy unii bankowej [COM(2017) 592], nadała nowy impuls negocjacjom dotyczącym europejskiego systemu gwarantowania depozytów.

² Na podstawie wniosków Komisji banki zostaną zobowiązane do tworzenia „buforów” zobowiązań, które będą mogły – w razie konieczności – podlegać umorzeniu lub konwersji. Nastąpi to poprzez wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat opracowanego przez Radę Stabilności Finansowej i włączenie go do istniejących przepisów dotyczących minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych, a także poprzez ustanowienie zharmonizowanych przepisów dotyczących statusu w hierarchii wierzycieli banków tych instrumentów dłużnych, które kwalifikują się na potrzeby całkowitej zdolności do pokrycia strat oraz minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych. We wnioskach Komisji przewidziano również zharmonizowane przepisy dotyczące moratorium stosowanego przez organy nadzoru i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu ustabilizowania banków, które to przepisy – w świetle niedawnych doświadczeń – należy uznać za równie istotne. W pakiecie bankowym zaproponowano również wdrożenie szeregu standardów międzynarodowych, w tym wprowadzenie wskaźnika dźwigni i wskaźnika stabilnego finansowania netto.

ustawodawczy dotyczący niewypłacalności przedsiębiorstw, restrukturyzacji i drugiej szansy³. Komisja kontynuuje również prace nad unią rynków kapitałowych, stanowiącą jeden z jej priorytetów.

Wysokie wolumeny kredytów zagrożonych, które można zaobserwować w niektórych bankach i państwach członkowskich, ulegają obecnie zmniejszeniu. Średni odsetek kredytów zagrożonych (w stosunku do łącznego wolumenu kredytów) zmniejszył się o jedną trzecią od 2014 r. i wykazuje stałą tendencję spadkową. Wysoki wolumen kredytów zagrożonych może w dwojaki sposób przyczyniać się do pogorszenia wyników banków w krótko- i długoterminowej perspektywie. Po pierwsze, kredyty zagrożone wymagają tworzenia wyższych rezerw. Tworzenie tych rezerw prowadzi do zmniejszenia rentowności banku oraz do niższego poziomu kapitału regulacyjnego. W skrajnych przypadkach wymagane przepisami spisanie kredytów zagrożonych może stawiać pod znakiem zapytania prawidłowe funkcjonowanie banku, co może mieć skutki dla stabilności finansowej. Po drugie, kredyty zagrożone wiążą znaczne zasoby banku – zarówno zasoby ludzkie, jak i finansowe. Ogranicza to możliwości udzielania przez bank kredytów, w tym małym i średnim przedsiębiorstwom, w dużo większym stopniu niż duże przedsiębiorstwa uzależnionym od finansowania bankowego, co wywiera niekorzystny wpływ na wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy. Z powyższych względów Komisja od dłuższego czasu podkreśla wagę pilnego podjęcia działań niezbędnych do zlikwidowania ryzyk związanych z kredytami zagrożonymi.

Rozwiązanie problemu wysokiego wolumenu kredytów zagrożonych i ich możliwego dalszego narastania ma kluczowe znaczenie dla ukończenia budowy unii bankowej, a jednym z elementów właściwie funkcjonującej unii rynków kapitałowych są dobrze rozwinięte wtórne rynki kredytów zagrożonych. Kwestie te stanowią jeden z priorytetów programu UE mającego na celu pogłębienie unii gospodarczej i walutowej, sformułowanego w otwierającym debatę dokumencie Komisji z maja 2017 r.⁴. Ponadto zintegrowany system finansowy zwiększy odporność unii gospodarczej i walutowej na wstrząsy, ułatwiając udział sektora prywatnego w transgranicznym podziale ryzyka, a jednocześnie zmniejszając konieczność współponoszenia ryzyka przez sektora publicznego. Przedstawiony przez Komisję w dniu 6 grudnia 2017 r. pakiet dotyczący unii gospodarczej i walutowej zawiera plan działania oraz konkretne wnioski służące pogłębieniu unii gospodarczej i walutowej, stanowiącej część bardziej zjednoczonej, silniejszej i demokratyczniejszej Unii⁵.

Główna odpowiedzialność za rozwiązanie problemu wysokiego odsetka kredytów zagrożonych spoczywa na dotkniętych tym problemem bankach i państwach członkowskich. Komisja uporczywie wracała do tej kwestii – w przypadku dotkniętych tym problemem krajów – w kontekście europejskiego semestru. Z uwagi na wzajemne powiązania w obrębie systemu bankowego w UE, a zwłaszcza w strefie euro, istnieje jednak również wyraźny unijny interes w zmniejszeniu obecnie odnotowywanych poziomów kredytów zagrożonych, jak również w zapobiegnięciu akumulacji tych kredytów w przyszłości. Wysoki wolumen kredytów zagrożonych w niektórych państwach członkowskich ma w szczególności znaczne skutki uboczne dla gospodarki całej UE, zarówno pod względem wzrostu gospodarczego, jak i stabilności finansowej.

³ COM(2016) 723 final – 2016/0359 (COD)

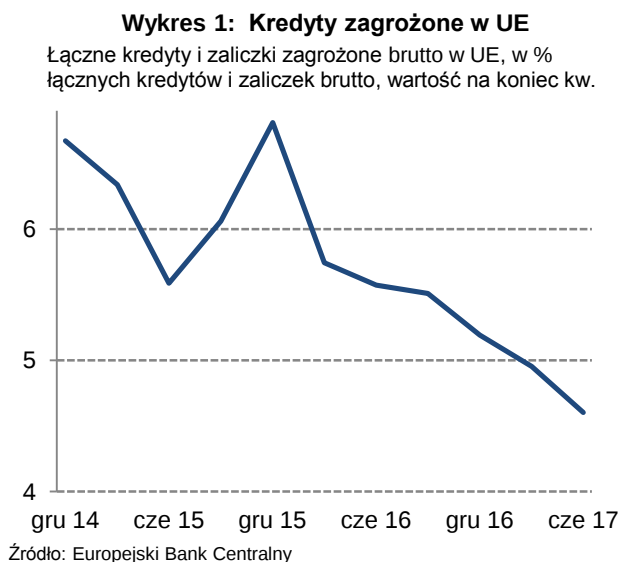
⁴ COM(2017) 291.

⁵ COM(2017) 821.

Uwzględniając te aspekty ogólnounijne i opierając się na osiągniętej w znacznej mierze zgodzie co do konieczności kontynuowania i rozszerzenia działań zainicjowanych już przez Komisję, Rada przyjęła w lipcu 2017 r. „Plan działania na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie”. W planie tym zwrócono się do różnych instytucji, w tym do Komisji, o podjęcie odpowiednich środków mających na celu jeszcze skuteczniejsze zaradzenie problemom związanym z wysokim wolumenem kredytów zagrożonych w Europie. Ponadto w swoich konkluzjach Rada uzgodniła regularne powracanie do tej kwestii, na początek po sześciu miesiącach, w celu podsumowywania zmian sytuacji, jeśli chodzi o kredyty zagrożone w Unii, czego podstawę miałyby stanowić informacje udostępnione przez Komisję. Niniejszy komunikat, wraz z towarzyszącym mu dokumentem roboczym służb Komisji, stanowi pierwsze sprawozdanie z postępów we wdrażaniu planu działania przedstawionego przez Radę. Dokument roboczy zawiera opinie przekazane przez inne zainteresowane podmioty unijne, które podobnie jak Komisja zostały poproszone przez Radę o podjęcie działań mających na celu wspieranie i przyspieszenie rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Unii.

2. NAJNOWSZE ZMIANY SYTUACJI, JEŚLI CHODZI O KREDYTY ZAGROŻONE

Jak wspomniano powyżej, podobnie jak w poprzednich latach w 2017 r. w dalszym ciągu ogólnie poprawiała się sytuacja, jeśli chodzi o wolumen kredytów zagrożonych. Jakość portfeli kredytowych banków ulegała dalszej poprawie. Najnowsze dane potwierdzają spadkową tendencję odsetka kredytów zagrożonych, który zmniejszył się do 4,6 % (II kw. 2017 r.), czyli o około 1 punkt procentowy w ujęciu rok do roku (zob. wykres 1). Odsetek ten osiągnął tym samym najniższy poziom od IV kw. 2014 r. Wskaźnik poziomu rezerw utworzonych na potrzeby zabezpieczenia tych kredytów⁶ również wzrósł, do 50,8 % (II kw. 2017 r.).



W niemal wszystkich państwach członkowskich odnotowano w ostatnim czasie spadek poziomu kredytów zagrożonych, aczkolwiek sytuacja w poszczególnych krajach jest bardzo

⁶ Źródło: EBC. Ze względu na brak danych dotyczących konkretnie rezerw tworzonych z tytułu kredytów, wskaźnik poziomu rezerw dla UE obliczono, uwzględniając korekty z tytułu utraty wartości i kredyty zagrożone w przypadku wszystkich instrumentów dłużnych (kredytów i dłużnych papierów wartościowych).

różna. W szeregu krajów odsetek kredytów zagrożonych jest nadal wysoki (w 9 państwach członkowskich wynosił ponad 10 % na koniec II kw. 2017 r.), a w innych jest bardzo niski (w 10 państwach członkowskich wynosi poniżej 3 %). Towarzyszący niniejszemu komunikatowi dokument roboczy służb Komisji zawiera szczegółowe informacje na temat zmian sytuacji w zakresie kredytów zagrożonych oraz na temat środków politycznych podjętych w niektórych krajach, w których odsetek tych kredytów jest wysoki.

W krajach tych widać wyraźne, obiecujące postępy w zmniejszaniu wolumenu kredytów zagrożonych, do czego przyczyniają się podjęte w tym celu działania oraz ożywienie gospodarcze. Mimo tych postępów kredyty zagrożone nadal jednak stwarzają ryzyko dla wzrostu gospodarczego i stabilności finansowej. Łączny wolumen kredytów zagrożonych w całej UE wynosi nadal aż 950 mld EUR i znacznie przekracza poziomy z lat przed wybuchem kryzysu finansowego⁷. Przeszkody o charakterze strukturalnym w dalszym ciągu utrudniają szybszy spadek wolumenu kredytów zagrożonych. Między innymi rynki wtórne kredytów zagrożonych nie są jeszcze na tyle rozbudowane i płynne, by w większym stopniu przyczynić się do zmniejszenia poziomu tych kredytów, mimo zwiększonego zainteresowania niektórych grup inwestorów i rosnącego wolumenu transakcji związanych z kredytami zagrożonymi. Ponadto procedury związane z restrukturyzacją zadłużenia, niewypłacalnością oraz odzyskiwaniem wierzytelności są wciąż zbyt długie, a w niektórych przypadkach ich rezultaty są również niemożliwe do przewidzenia.

3. KROKI W STRONĘ KOMPLEKSOWEGO PAKIETU ŚRODKÓW SŁUŻĄCYCH ROZWIĄZANIU PROBLEMU KREDYTÓW ZAGROŻONYCH

Od chwili wybuchu kryzysu finansowego w latach 2008–2009 Komisja poświęcała dużo uwagi kwestii rozwiązania problemu kredytów zagrożonych. W przypadku banków, których prawidłowe funkcjonowanie było zagrożone przez wysokie wolumeny kredytów zagrożonych, Komisja wspierała państwa członkowskie w ustanawianiu doraźnych, ogólnosystemowych środków mających na celu obniżenie poziomu tych kredytów (niekiedy w ramach programu pomocy finansowej) poprzez rozwiązania zgodne z zasadami pomocy państwa, takie jak szczególne środki dotyczące aktywów o obniżonej jakości w portfelach bankowych, specjalne struktury do celów likwidacji lub struktury działające na zasadach rynkowych, które w sumie umożliwiły istotne zmniejszenie wolumenu kredytów zagrożonych w sektorze bankowym. W ten sposób zachęciła ona banki do zarządzania swoimi kredytami zagrożonymi i do ich ograniczenia przy wykorzystaniu mechanizmów rynkowych, a tym samym – dzięki odpowiedniemu podziałowi obciążeń i kompleksowej restrukturyzacji – uchroniła podatników przed poniesieniem kosztów. Konieczność podjęcia zdecydowanych działań na rzecz rozwiązania problemu wysokich wolumenów kredytów zagrożonych podkreślano również w zaleceniach kierowanych w ramach europejskiego semestru do tych państw członkowskich, których problem ten dotyczy. Europejski Bank Centralny w ramach swojej funkcji nadzorczej (Jednolity Mechanizm Nadzorczy), właściwe organy krajowe oraz Europejski Urząd Nadzoru Bankowego również odegrały istotną rolę w ulepszeniu nadzoru nad kredytami zagrożonymi w Europie i sprawozdawczości w zakresie tych kredytów, przy czym Europejski Bank Centralny pełnił jednocześnie centralną funkcję w zapewnieniu stabilności finansowej w Unii.

⁷ Źródło: EBC.

To kompleksowe podejście do rozwiązania problemu wysokich wolumenów kredytów zagrożonych musi zostać utrzymane również w przyszłości i powinno, zgodnie z planem działania Rady, koncentrować się na zbiorze uzupełniających się działań politycznych w czterech obszarach: (i) nadzoru, (ii) reformy ram prawnych dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i odzyskiwania wierzytelności, (iii) rozwoju wtórnych rynków aktywów zagrożonych oraz (iv) wspierania restrukturyzacji systemu bankowego. Działania w tych obszarach powinny być podejmowane na szczeblu krajowym, a w stosownych przypadkach także na szczeblu unijnym.

Komisja ze swej strony zobowiązuje się zrealizować te elementy planu działania w obszarze kredytów zagrożonych, które wchodzą w zakres jej bezpośrednich kompetencji. W swoim komunikacie w sprawie dokończenia budowy unii bankowej z października 2017 r. Komisja zapowiedziała przedstawienie do wiosny 2018 r. kompleksowego pakietu środków służących rozwiązaniu problemu wysokich wolumenów kredytów zagrożonych⁸. Osiągnięto już znaczne postępy w pracach nad tym pakietem środków, obejmującym trzy wnioski ustawodawcze⁹, i obecnie wszystko jest na dobrej drodze, by został on przedłożony wiosną 2018 r.

Pakiet ten będzie obejmował określone poniżej środki.

- Modelowe rozwiązania w zakresie możliwości tworzenia krajowych spółek zarządzania aktywami w sposób zgodny z obowiązującymi unijnymi regulacjami bankowymi i zasadami pomocy państwa, w oparciu o najlepsze praktyki wynikające z wcześniejszych doświadczeń państw członkowskich. Oprócz opracowania tych modelowych rozwiązań dla krajowych spółek zarządzania aktywami Komisja zamierza w stosownych przypadkach kontynuować analizy innych proponowanych środków pomocy związanych z aktywami o obniżonej jakości, stanowiących alternatywy dla scentralizowanych spółek zarządzania aktywami, przy pełnym uwzględnieniu przepisów dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zasad pomocy państwa.
- Środki na rzecz dalszego rozwoju wtórnych rynków kredytów zagrożonych, mające w szczególności na celu usunięcie nadmiernych przeszkód w zakresie obsługi zadłużenia przez osoby trzecie oraz przenoszenia kredytów.
- Środki na rzecz zwiększenia ochrony wierzycieli zabezpieczonych poprzez dopuszczenie stosowania przez nich skuteczniejszych metod odzyskiwania wierzytelności z tytułu kredytów zabezpieczonych, w postaci np. przyspieszonej egzekucji zabezpieczenia na drodze pozasądowej. Chodzi to o pozasądowy mechanizm szybkiej i skutecznej egzekucji, który umożliwia zabezpieczonym wierzycielom odzyskiwanie wierzytelności poprzez egzekucję z zabezpieczenia ustanawianego

⁸ COM(2017) 592.

⁹ Komisja przeprowadziła już konsultacje z zainteresowanymi stronami dotyczące tych trzech potencjalnych inicjatyw ustawodawczych.

wyłącznie przez przedsiębiorstwa i przedsiębiorców do celów zabezpieczenia kredytów¹⁰.

- Ustawowe ostrożnościowe mechanizmy ochronne mające zapobiec ryzyku niedostatecznych rezerw z tytułu kredytów zagrożonych. Takie mechanizmy ochronne w przypadku nowo udzielanych kredytów, które następnie przyjmą status kredytów zagrożonych, miałyby postać rezerw o określonej wartości minimalnej oraz odliczeń od funduszy własnych, które banki miałyby obowiązek tworzyć (rezerwy), względnie których miałyby dokonywać (odliczenia) w celu pokrycia poniesionych i oczekiwanych strat. W tym kontekście Komisja rozważy również możliwość wprowadzenia wspólnej definicji ekspozycji zagrożonych, zgodnie z definicją wykorzystywaną już do celów sprawozdawczości nadzorczej.
- Sposoby promowania przejrzystości w zakresie kredytów zagrożonych w Europie poprzez poprawę dostępności i porównywalności danych w zakresie kredytów zagrożonych oraz ewentualne wsparcie opracowania przez uczestników rynku platformy informacyjnej dotyczącej kredytów zagrożonych lub rejestrów kredytów¹¹.

Jak wspomniano powyżej, w uzupełnieniu tego pakietu Komisja przedstawiła w listopadzie 2016 r., w kontekście prac nad unią rynków kapitałowych, wniosek w sprawie dyrektywy dotyczącej ram prawnych restrukturyzacji zapobiegawczej, drugiej szansy i środków zwiększających skuteczność postępowań restrukturyzacyjnych, upadłościowych i w zakresie umorzenia¹². Centralne elementy tego wniosku, w szczególności możliwość skorzystania z postępowań restrukturyzacyjnych umożliwiających uniknięcie upadłości przedsiębiorstwom o solidnych podstawach, ale doświadczających przejściowych trudności finansowych, a także środki zwiększające skuteczność postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych, przyczyniłyby się do zmniejszenia poziomu kredytów zagrożonych oraz do zapobieżenia ich akumulacji w przyszłości. Komisja zwraca się do Parlamentu Europejskiego i Rady o szybkie prowadzenie prac nad tym istotnym wnioskiem ustawodawczym, po tym jak został on już szczegółowo zweryfikowany przez Radę ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, a niedawno również omówiony na forum Rady do Spraw Gospodarczych i Finansowych. Komisja wyjaśniła również – w sprawozdaniu z przeglądu Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego towarzyszącym komunikatowi z października 2017 r. – wykładnię stosownych artykułów dyrektywy

¹⁰ Prace w tym obszarze będą kształtowane przez wyniki oceny skutków i zachowają spójność z wnioskiem Komisji z listopada 2016 r. w sprawie dyrektywy dotyczącej ram prawnych restrukturyzacji zapobiegawczej, drugiej szansy i środków zwiększających skuteczność postępowań restrukturyzacyjnych, upadłościowych i w zakresie umorzenia oraz będą uzupełniać ten wniosek, przy czym nie będą one wymagały harmonizacji obowiązujących przepisów dotyczących niewypłacalności.

¹¹ Ponieważ na zarządzanie kredytami zagrożonymi korzystnie wpłynęłyby skuteczniejsze i bardziej przewidywalne ramy prawne w zakresie egzekwowania kredytów oraz w zakresie upadłości, Komisja prowadzi również obecnie analizę porównawczą systemów egzekwowania kredytów w celu zebrania wiarygodnych informacji na temat skutków, jakie niewywiązanie się z zobowiązania przez kredytobiorcę ma dla banków pod względem terminów odzyskania należności oraz wysokości odzyskanych kwot. Komisja zachęca przy tym państwa członkowskie i organy nadzoru do ścisłej współpracy w celu opracowania solidnej i miarodajnej metodyki prowadzenia analizy porównawczej. W tym kontekście we wniosku Komisji dotyczącym dyrektywy w sprawie niewypłacalności przedsiębiorstw, restrukturyzacji i drugiej szansy określono obowiązki państw członkowskich w zakresie gromadzenia porównywalnych danych dotyczących postępowania upadłościowego i restrukturyzacyjnego oraz przekazywania takich danych Komisji, co miałoby kluczowe znaczenie dla wykazania skuteczności ram regulacyjnych państw członkowskich w odniesieniu do niewypłacalnych dłużników.

¹² COM(2016) 723 final – 2016/0359 (COD)

w sprawie wymogów kapitałowych oraz rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego. Komisja potwierdziła, że uprawnienia nadzorcze określone w tych aktach prawnych umożliwiają właściwym organom wywieranie – w granicach wyznaczanych przez obowiązujące ramy rachunkowości – wpływu na politykę banków w zakresie tworzenia rezerw na kredyty zagrożone, a także, w razie potrzeby, stosowanie specjalnych korekt do celów ostrożnościowych¹³.

Dokument roboczy służb Komisji towarzyszący niniejszemu komunikatowi zawiera szczegółowe omówienie całokształtu osiągniętych postępów we wdrażaniu planu działania sformułowanego przez Radę. Obejmuje ono nie tylko działania wchodzące w zakres odpowiedzialności Komisji, ale również środki wchodzące w zakres odpowiedzialności innych instytucji i agencji.

Generalnie, postępy osiągnięte dotychczas we wszystkich obszarach są obiecujące. Wszystkie zaangażowane podmioty powinny kontynuować swoje wysiłki w celu ukończenia realizacji wszystkich środków przewidzianych w planie działania, tak aby w całej Unii doprowadzić do trwałego rozwiązania problemu kredytów zagrożonych.

4. WNIOSKI

Odsetek kredytów zagrożonych w Unii stale się zmniejsza, co odpowiada ogólnym znacznym postępom w ograniczaniu ryzyk w unijnym sektorze bankowym. Mimo tej pozytywnej tendencji wysokie wolumeny kredytów zagrożonych pozostają znacznym wyzwaniem dla szeregu państw członkowskich, a także dla całej Unii. Uzgodniony przez Radę w lipcu 2017 r. plan działania był jednym z ważnych kroków służących rozwiązaniu tego problemu. Niniejsza pierwsza ocena potwierdza osiągnięcie znacznych postępów w realizacji tego planu działania.

Jeżeli problem wysokiego odsetka kredytów zagrożonych ma zostać rozwiązany zarówno w kategoriach zmniejszenia obecnego wolumenu tych kredytów do rozsądnego poziomu, jak i pod względem zapobieżenia akumulacji tych kredytów w przyszłości, konieczne jest utrzymanie obecnego tempa realizacji planu działania również w nadchodzących miesiącach i latach. Z jednej strony w stałym tempie muszą być kontynuowane prace na poziomie poszczególnych banków i państw członkowskich, których dotyczy ten problem, z drugiej zaś strony wymagane jest podjęcie trwałych, wspólnych działań na szczeblu UE przez Komisję i pozostałe instytucje unijne, w tym Europejski Bank Centralny. Wiosną 2018 r. Komisja przedstawi specjalny, obejmujący szereg wniosków ustawodawczych pakiet środków mających ułatwić zarządzanie kredytami zagrożonymi przez banki oraz zapobiec akumulacji nowych kredytów zagrożonych w przyszłości.

Komisja będzie w dalszym ciągu uważnie śledzić tę kwestię i najpóźniej w marcu 2018 r. przedstawi kolejne sprawozdanie.

¹³ COM(2017) 591.